

פרשת חיי שרה

ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר (כד, ב)

במדרש (שוחר טוב נט) אמרו: בוא וראה כמה קשה הוא הזיווג, שמן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים, שהקב"ה מייחד שמו על הזיווג. בתורה כתוב: "ויען לבן ובתואל מה' יצא הדבר". ובנביאים כתוב: "ואביו ואימו לא ידעו כי מה' היא". ובכתובים כתוב: "ומה' אישה משכלת". מכאן שייחד הקב"ה שמו על הזיווג. ע"כ.

בספר "הפרשה המחכימה" מובאים דברי ה"חזון איש", שגם בזמן הזה, הוא זמן של הסתרת פנים, אבל בשידוכים רואים בעין ובחוש השגחה פרטית. ויש להוסיף, שזה שהביאו בגמרא את הפסוק "מה' יצא הדבר" הנאמר על ידי לבן ובתואל, להשמיענו שאפילו רשעים כמותם השגיחו בשידוך שהוא מאת ה' יתברך.

אנו עדים היום להקפדה ולבירור העמוק שעושים הרבנים על מנת שלא תהיה מכשלה של נישואי תערובת. לעיתים יכולים להגיע לנישואים פסולים של קירבה האסורה מן התורה, ולצערנו יש מקרים שאי אפשר להגיע לבירור יסודי ואז יוצאות להן תקלות של נישואים פסולים האסורים על פי התורה. אך פעמים שיש סיעתא דשמיא והקב"ה מאיר את עיניו של הדיין עד שהוא מגיע לחקר האמת.

בספר "אביהם של ישראל" על הצדיק המקובל, הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל, מובא מעשה נפלא ומרטיט בו נתגלה ברגע האחרון זיווג שהוא "לא מן השמיים". סיפור זה התרחש כשהרב שימש כדיין בבית - הדין של באר שבע, וזהו ספק סיפור על פיקחות ספק סיפור על רוח הקודש, אך בוודאי זהו סיפור על רגישות:

קבצנית אחת הייתה מסתובבת ברחובות תל - אביב והייתה מספרת לכל דורש כי גנבו ממנה ילד ומכרו אותו לאחרים. כיוון שהיא הייתה נראית מאוד מוזנחת, אף אחד לא היה שם לב על דבריה, והיא הייתה הולכת עם כאבה וצערה ואין שומע לה. לאותה אישה הייתה בת שהתרחקה מהדרך של אימה, לא עסקה בקבצנות והתקדמה בחיים, בדרכה. יום אחד ביקשה הבת להתחתן ודרשו ממנה הוכחה על יהדותה ועל רווקותה. היא הביאה את אימה לבית - הדין בבאר שבע. הרב מרדכי אליהו זצ"ל קיבל את האימא ואת הבת ושמע את דבריהן. אחר כך הוא שאל את האימא: "האם את זוכרת את הבן שלך?"

האימא התחילה לבכות ואמרה: "בוודאי שאני זוכרת, כמו היום. הייתה לו שומה על כתפו הימנית." וסימנה בידה על המקום בו הייתה לבנה שומה. היא גם סיפרה שיש לשומה הזאת צורה מיוחדת שאין לאף שומה אחרת. חבריו הדיינים של הרב אליהו תמהו ושאלו אותו: "האם אתה מאמין לשוטה זאת.?! הוא השיב להם: "מה זה חשוב כעת." עוד אמר להם הרב, שכתוב בגמרא ש"שוטה - בחדא מילתא לא סריך". זאת אומרת: שוטה לא נדבק לומר דבר אחד של שטות כל הימים, ואם היא אומרת אותו הדבר כל הזמן, כנראה שיש בזה אמת. בכל מקרה, ביקש הרב מאחד מחבריו של החתן שילך איתו למקווה לפני האירוסין והחתונה. שם הוא יסתכל אם יש לו שומה בכתפו במקום שאימא שלו אמרה. החבר עשה כן ואמר לרב שאכן יש לו שומה על כתפו הימנית. ולא עוד, אלא שצורתה מיוחדת בדיוק כפי שתיארה האימא...

קרא הרב לחתן ושאל אותו מי ההורים שלו. הוא אמר מיד את שמות ההורים שהוא גדל אצלם. שאל אותו הרב אליהו: "האם אתה בן מאומץ." "השיב החתן: "לא". שאל הרב: "האם אתה דומה להורים שלך." אמר החתן: "ממש ממש לא!"

קרא הרב להורים שגידלו אותו ואמר להם שכעת הבן שלהם הולך להתחתן ושיגידו לו את האמת האם

פרשת חיי שרה

הוא הבן שלהם. להפתעתו הם אמרו לו: "לא. הוא בן מאומץ שלנו, שאינו רשום בשום מקום."

קרא הרב לחתן ולכלה ואמר להם: "דעו לכם שאתם אח ואחות! אתה לא בן של האנשים האלה שגדלת אצלם. אתה הבן של הקבצנית". החתן התרעם ולא קיבל את הדברים. ביקש ממנו הרב אליהו: "תמתין פה ותראה בעיניך."

קרא הרב להורים שגידלו אותו ושאל אותם בפניו: "אתם ילדתם אותו,?" אמרו: "לא."

קרא הרב לאימא הקבצנית וביקש ממנה לפני כולם: "ספרי לנו על הבן האובד שלך". היא החלה לספר כי היא מסתובבת ברחובות כבר הרבה שנים והיה לה בן כזה וכזה ולקחו אותו ממנה כאילו מרחמים, אך מאז אין לה מנוחת הנפש.

שאל אותה הרב: "אילו סימנים היו בבן שלך.?" היא אמרה את סימן השומה שהייתה לו כתף ימין. הבחור החל להחוויר.

עוד שאל אותה הרב: "מה הייתה צורה השומה,?" והיא תיארה את צורתה במדויק. הבן התעלף. האימא נבהלה ועוררו את הבן, שישב חיוור על כיסאו. הרב ביקש מהאימא עוד סימנים בגופו של הבן האובד והיא אמרה עוד ועוד סימנים שהיו ידועים רק לה.

שאל הרב אליהו את הבן: "האם זה כך?" הוא הינהן בראשו. אמר לה הרב: "זה הבן שלך! כמעט הוא התחתן עם הבת שלך ורק בגלל שאת לא ויתרת על האימהות שלך הוא לא התחתן עם אחותו וחדר אליך...&"

מקור: ברכת דוד